

EUROPESE HERAUT

Onafhankelijk Orgaan voor Geestelijke Kunst, Literatuur en Wetenschappen

EUROPEAN HERALD

1e jaargang no. 15

Independent Paper for Spiritual Art, Literature and Science

31 Maart 1954

De Laatste Partij Schaak!

Tijdens de vorige wereldoorlog zijn er meerdere malen zonderlinge beslissingen genomen door de as-mogendheden, die wellicht de redding hebben betekend voor Groot-Brittannië en misschien wel zelfs voor alle spilmogendheden! Men denke b.v. aan het drama Duinkerken! Waarom heeft Hitler toen niet de overtocht gewaagd naar Engeland? De ware reden zal wel altijd een mysterie blijven!

Toeval bestaat echter niet in de ruimte! Is het daarom mogelijk, dat hier een betekenis achter zat? Zou het kunnen zijn, dat Groot-Brittannië door onzichtbare machten werd beschermd?

Winston S. Churchill beschrijft in zijn „memoires” een ander zonderling „toeval”, dat wellicht ook een beslissende rol heeft gespeeld in de grootste en weerdste oorlog, die de mensheid ooit heeft gekend. Precies één week na D-day, vlogen enkele vliegende bommen het kanaal over om in Engeland dood en verderf te zaaien. Dit gebeurde op 13 Juni 1944. Twee dagen later vielen er reeds 200 vliegende bommen op Groot-Brittannië, terwijl gedurende de vijf weken die hierna volgden ruim 3000 van die gierende monsters de burgerbevolking terroriseerden.

Deze nieuwe duivelse aanvalsmethode was voor de Londense bevolking, volgens Churchill, nog een veel zwaardere beproeving dan de luchtaanvallen van 1940 en 1941, doordat de spanning en onzekerheden langer duurden. Dag en nacht was de bevolking doorlopend in gevaar, zonder dat er in het begin van enige bescherming sprake was. De man, die 's-morgens afscheid nam van zijn gezin, wist nooit of dit afscheid niet voor goed was!

Het gevaar van de V-1 was vrijwel bedwongen toen er een nieuw, nog groter gevaar voor Groot-Brittannië dreigde en wel de V-2.

Terecht vreesde men in Engeland, dat dit wapen een catastrofale uitwerking zou hebben op de steden. Dit projectiel maakte geen geluid, zoals de V-1, maar naderde zijn doel geluidloos! Ook naderde de V-2 zijn doel vrijwel onzichtbaar, omdat hij op een hoogte van liefst 80 km. vloog en een snelheid ontwikkelde van 6500 km. per uur! De gehele vlucht van Peenemünde naar Londen werd door dit monster in 3 tot 4 minuten afgelegd. Wat moesten afweergeschut, versperingsballons of jagers hiertegen uitrichten? Later bleek inderdaad, dat de V-2's dan ook een veel groter aantal slachtoffers maakten dan hun voorgangers. Dit wapen was volkomen nieuw. Hoe moest Groot-Brittannië hiertegen vechten, terwijl zij niet wist hoe deze V-2 werkte en wat en waar de zwakke plekken waren?!

Toen gebeurde er echter iets „zonderlings”. Reeds bij de experimenten in Peenemünde, toen men wilde onderzoeken of een raket door middel van radio kon worden bestuurd, werd een V-2 per ongeluk de „verkeerde” richting opgestuurd. Het gevaarte kwam in Zweden terecht, waar het kort daarna naar Farnborough werd getransporteerd, teneinde door Engelse experts te worden onderzocht! Een gevangene, die in Peenemünde werkte, vertelde later, dat de radioman door het opstijgen van de raket zo verrast was, dat hij helemaal vergat, wat hij moest doen. In zijn verbazing drukte hij de besturingshandgreep in een verkeerde richting en toen hij weer bij zijn positieven was, was de raket al buiten de actieradius van zijn instrumenten op weg naar Zweden.

Zoals gezegd, zijn er vele „zonderlinge” dingen gebeurd tijdens de vorige wereldoorlog en degenen die niet in toeval kunnen geloven, omdat de gehele schepping zich hiertegen verzet,

zullen een bepaalde lijn kunnen opmerken, die zich scherp aftekent tegen de achtergrond, die door bloed is gekleurd. Deze lijn is de lijn der evolutie en deze werd aangebracht door onzichtbare helpers!

Er zijn mensen geweest op aarde — en die zijn er nog — die hebben getracht aan te tonen, dat deze laatste wereldoorlog een heel andere betekenis heeft gehad voor de mensheid dan de vorige tijdens 1914-1918. Deze tweede wereldoorlog heeft een unieke plaats ingenomen in het leven der mensheid. Dit was niet zonder meer een strijd tussen verschillende mogendheden, maar dit was een strijd tussen licht en duisternis. Deze oorlog was de laatste poging om de mensheid van Christus af te wenden. Dit is mislukt! Mislukt, omdat de „onzichtbare” schaakspeler, die met de witte stukken speelde de beste strategie bezat! Zwart werd schaakmat gezet en de verliezer zal geen revanche meer kunnen nemen! Dit was de laatste partij schaak tussen wit en zwart! Met andere woorden: dit is de laatste wereldoorlog geweest, die de mensheid heeft moeten meemaken!

Er zullen nog verscheidene oorlogen komen en deze zullen blijven bestaan, totdat alle volkeren vrij en bewust zullen zijn. Een wereldbrand echter zoals wij die reeds tweemaal hebben moeten verduren, zal niet meer kunnen plaatsvinden. De weg, die de mensheid nu moet inslaan, opent geheel andere perspectieven voor al het leven van de schepping dan tot nog toe het geval kon zijn. Deze onvermijdelijke strijd moest eerst worden gestreden en de beslissing moest eerst vallen. Dit is gebeurd! Het merendeel van de mensheid wil thans geen oorlog meer. De vreselijke wapens, die nu in handen zijn van

de mens zullen een oorlog zelfs onmogelijk maken, omdat in een dergelijke strijd alleen algehele vernietiging het lot zou zijn van de mensheid. God laat dit echter niet toe! De mens bezit weliswaar een eigen wil, maar beschikt niet over God's schepping in die zin, dat hij de macht zou hebben deze te niet te doen!

Voor het eerst in de geschiedenis van de mens overheerst op aarde nu het goede, d.w.z. dat het merendeel van de mensheid geen oorlog meer wenst en met zijn buren in vrede wil leven. Dit is tot nog toe nimmer het geval geweest, zolang mensen de aarde bevolken! Daarom zal er ook geen wereldoorlog meer ontstaan. Nu helpt het ene land het andere om er boven op te komen. Gedwongen meent u? Misschien wel, maar dit is bijzaak! Hoofdzak is, dat het gebeurt.

Hoofdzak is, dat de mens inziet, dat hij ook zijn buurman nodig heeft in deze wereld! Wij kunnen niet buiten elkaar. Inderdaad is het „one world or none” een zinvolle uitspraak geweest!

Wij leven in een ontzagwekkend tijdperk, dat wij deze evolutie mogen meemaken. Wij leven in een tijdperk waarin de basis wordt gelegd voor een nieuwe en gelukkige wereld. Ofschoon de aarde gezocht en gesteund heeft onder de mokerslagen die haar tijdens wereldoorlog II zijn toegebracht, zal de geschiedschrijver van morgen moeten constateren, dat juist toen het fundament werd gelegd voor een andere, een betere maatschappij, die uiteraard ook andere en betere mensen zal voortbrengen. De onzichtbare schaakspeler wist, waaraan hij begon, toen hij de beslissende partij tegen zwart speelde en zijn tegenstander voor goed schaakmat zette!

HET LEVEN ALS GEEST!

Het evolutieproces van ons lichaam werd reeds in vorige artikelen uitvoerig behandeld. Men kon hieruit opmaken, dat de mens — miljoenen tijdperken geleden — als cel in de wateren werd geboren. Elke vorm en elke graad van leven moest worden beleefd, totdat eindelijk het lichaam was volgroeid en uitgeëvolueerd. Dit proces in de stof voltrok zich volgens vaste wetten. De mens kon hier niet ingrijpen. Langzaam maar zeker bouwde ons lichaam zich op. Steeds volmaakter, totdat wij de hoogste graad waren binnengetrepen.

Hoe is het nu echter met onze ziel of liever met onze geest gegaan? Werd ook deze overheerst door de wetten der evolutie?

Het ligt voor de hand, dat er een wisselwerking moest bestaan tussen geest en materie, tussen ziel en lichaam. Naar mate het stoffisch lichaam evolueerde, kon derhalve ook de ziel, die in zekere zin binnen in dit lichaam was opgesloten, uitdijen. Dit uitdijen van de ziel vormde de persoonlijkheid en de persoonlijkheid van de ziel heet nu geest! Zodra ons lichaam is volgroeid, manifesteert zich deze geest op volle kracht en dan kunnen wij beoordelen, met welke persoonlijkheid wij hebben te maken!

Zoals u weet is de persoonlijkheid van de mens het saldo van al zijn vorige levens in de stof, maar dan als gevoel! Aardse kennis uit deze vorige levens zal hij derhalve niet bezitten, maar wel het gevoel om zich in bepaalde richtingen te ontplooiën. De maatschappij spreekt dan van „aanleg, talent, knobbels en feeling, etc.”. U kunt thans echter achter deze „mysteriën” zien doordat u weet, dat al het leven, via de wet der reïncarnatie, evolueert!

Op een gegeven ogenblik staat dus elk mens voor het feit, dat hij — in de stof — op de hoogste trap staat. De planeet aarde heeft dan haar plicht gedaan en heeft het leven van God het hoogst ontwikkelde stofkleed geschonken, dat zij ons kon geven. Op deze planeet kan de mens, stoffelijk gezien, nu niet meer verder. Hoe staat het nu echter met de geest? Is deze ook zo volmaakt als het lichaam? En zo niet, hoe krijgen wij deze met het lichaam in harmonie?

Het moet voor een ieder duidelijk zijn, dat het lichaam van de mens slechts „middel” en de „geest” doel is! Bedoeld wordt dus, dat het lichaam slechts „tijdelijk” de ziel dient, opdat de geest kan uitdijen. Nog eenvoudiger: de mens als ziel moet tot God terug. God wilde echter, dat wij als „bewusten” tot Hem zouden terugkeren. Teneinde dit bewustzijn op te doen, moeten wij nu, als vader en moeder, planeet na planeet overwinnen. Opdat deze overwinning mogelijk zou zijn, heeft de Schepper ons in de stof geboren doen worden. Immers alleen stoffelijk zouden wij ons op aarde verder kunnen evolueren! Als de nodige bewustwording op de planeet aarde dan ook is opgedaan, dan heeft het stoffisch lichaam geen zin meer voor ons. De mystiek spreekt dan over de beëindiging van onze kringloop op aarde! Wij zullen dan niet meer op aarde terugkeren en vervolgen onze weg door de astrale ruimten — d.w.z. gebieden voor de geest — totdat wij weer door hogere planeten worden aange trokken, teneinde daar het leven in de stof te aanvaarden!

Dit gebeuren is hier met slechts enkele eenvoudige woorden, zeer in het kort, aangehaald. In werkelijkheid duurt echter een „stap” van de ene planeet naar de andere, vele duizenden jaren! Voor ons mag dat „lang” schijnen, in de oneindigheid betekent dit uiteraard niets! In tegenstelling tot de lichamelijke evolutie, die voor alle mensen gelijk verliep, is de geestelijke evolutie echter voor elk mens verschillend geweest! Dat is dan ook de reden, waarom er geen twee gelijke mensen in de ruimte bestaan! De ene mens zal dan ook tienduizenden jaren eerder voor een hogere planeet gereed zijn dan de ander. Hoe is dit nu mogelijk?

De mens heeft een eigen wil gekregen en het is de wijze waarop hij zijn leven benut, die bepaalt of hij zal mogen verder gaan of niet! Het is zeer eenvoudig om geestelijk te evolueren. Tegelijk echter is het het allermoeilijkste — voor ons — wat er bestaat. Wij behoeven maar één enkele eigenschap te hebben om alle planeten en alle astrale gebieden te overwinnen! Wij behoeven slechts „harmonie” te be-

zitten, of wel, wij behoeven slechts „liefde” te bezitten. Harmonie en liefde zijn één in de ruimte. Het een betekent het ander en het één is zonder het andere ondenkbaar!

In tegenstelling tot de stoffelijke evolutie, houden wij de geestelijke evolutie wel, zij het tot op zekere hoogte, zelf in handen! Niemand kan ons dwingen rechtsaf te gaan, als wij zelf linksaf willen! Niemand kan ons dwingen liefde op te vatten voor onze medemens! Niemand kan ons dwingen niet te moorden, wanneer wij dit willen doen!

Elke keer echter, wanneer wij in gedachten of metterdaad handelingen verrichten, die in strijd zijn met de harmonie van de ruimte, dan roepen wij wetten in het leven, die ons uiteindelijk toch zullen dwingen deze verkeerde richting los te laten. Deze wetten noemt men: „Oorzaak en gevolg”. Ook hoort men wel eens spreken van de wet der vergelding!

God heeft het zo gewild, dat de mens niet zou worden gestraft voor verkeerde daden en gedachten. Daarvoor heeft Hij allen te lief! De mens loopt zich echter zelf te pletter, wanneer hij vap het Goddelijke Plan afwijkt. Zo is het dus voorbestemd, dat al het leven toch tot God zal terugkeren!

Velen beleven het ene disharmonische leven na het ander. Steeds weer zoeken zij het verkeerde. Tijd bestaat echter niet voor God. Tijd is immers slechts een fictie, door de mens zelf in het leven geroepen! Deze disharmonische wezens verlangen daarom alleen onnut hun bestaan op deze planeet, die zij voor zichzelf als een wereld vol ellende en narigheid herscheppen, terwijl hun medemens, die het harmonische zoekt, reeds in een gelukkige en reine wereld leeft, waarin alleen liefde en geluk heerst!!

Werkelijk geluk en geestelijke liefde kent de mensheid nog niet op de planeet aarde. Hebben wij ons echter eenmaal vrijgemaakt van de aarde en de haar omringende geestelijke gebieden, dan betreden wij werelden, waarin de mens leeft als een God! Langs spirituele weg is deze wijsheid tot de aardse mens thans doorgedrongen!

De ladder die onze planeet verbindt met deze hogere gebieden heet „Liefde”. Liefde voor

al het leven van God en voor al onze medemens. Wij moeten onze naaste helpen. Deze hulp behoeft geen stoffelijke te zijn. Vooral geestelijke hulp wordt van ons gevergd. Alles wat wij nu voor anderen doen, slaat op ons eigen gevoelsleven terug! Haat, maar ook liefde! Alles wat wij voor anderen doen, doen wij dus voor ons zelf! Metaphysisch gezien is het ons in feite niet eens mogelijk iets voor een ander te doen, doordat alle handelingen onze eigen persoonlijkheid vormen! Dit is de Goddelijke wijze van „dank”, die de schepper ons laat toekomen voor de liefde voor Zijn leven!!! Dit is de wijze waarop wij ons gereed kunnen maken voor de hogere wereld, die God voor ons heeft geschapen! Een andere weg is er niet! Of meent gij, dat bidden alleen u dit geluk kan bezorgen?

Voor enkelen zal dit alles misschien nieuw en vooral revolutionair klinken in vergelijking met de dogmatiek der kerken! Vergelijk u dan hetgeen hier staat geschreven met het leven van Gods volmaakt Zoon Christus. Hoe heeft de Messias gehandeld en gesproken? Is niet alles samen te vatten in slechts twee woorden? „Dienende Liefde”? Laat de mensheid daarom Christus begrijpen! Laat de mens Christus zien als DE ENIGE WEG! Er is nl. geen andere.

Het geeft daarom niet wat u van uw geloof bent. Ook geeft het niet of u wel dan niet naar de kerk loopt. Wanneer u echter het leven van de Christus zou willen voorbijgaan, weet dan dat gij stilstaat!

Het leven van de mens loopt over Golgotha! Niemand kan hier voorbij zonder zijn hoofd te buigen voor het hoogste en reinste leven in de Schepping — voor Christus! De mens kan zonder kerk en „geloof” tot God terugkeren. Zonder Christus zal de mens slechts zijn eigen schepping kunnen beleven en deze bestaat alleen uit disharmonie, ellende, ziekte en narigheid. Toen Christus er over sprak, dat Zijn rijk niet van deze wereld was, bedoelde Hij, dat Hij Zijn rijk in de geest bezat. Dit stoffisch leggen wij allen eens af, maar wij leven verder in de geest. Voelt u wat Christus voor ons betekent?

Rinze Hamstra, DE ZONDARES.

„Diegene die met liefde en ernst zijn naaste tracht te begrijpen, zal zich er voor hoeden te oordelen!”

2000 Jaar Menselijke Ontwikkeling

door Marja Radjany.

„DE MENS” EN ZIJN INSPIRATIE

Omdat de schilder geen inspiratie beleven kan, staat hij machteloos! Vincent van Gogh, lezer, is een waarachtig kunstenaar geweest! Deze ziel als mens... gaf zijn leven voor de kunst! Maar... en ook dit is de Goddelijke waarheid voor van „GOGH”... hij bezweek! Dat kent u! Van Gogh nu, stond voor zijn eigen machteloosheid. Dat deze mens half krankzinnig geworden is, is doordat hij niet dóór de persoonlijkheid, het gevoelsleven, de ziel van de verf kon dringen, dus het allerhoogste niet heeft kunnen bereiken, omdat van „Gogh” als ál de miljoenen anderen, zijn eigen gevoelswereld had te aanvaarden! Méér gevoel voor deze kunst bezat van Gogh niet! Hij en meer van die bekenden, stonden nu voor hun eigen geestelijk halt. Van Gogh gaf strijd te zien, anderen verwaasden, bekend is dat voldoende... doch toen Picasso zijn halt te aanvaarden kreeg, hij niet hoger kon, tóén lezer, de tijd is ervoor, begon hij te prutsen, zette de gekke mensheid voor zijn getekenen en geschilder, zó echt nu, zó onmenselijk ook, doch verantwoord voor de eeuw waartoe wij behoren.

Daarin ziet ge nu uw eigen beeld

uw verstand, uw geest, uw verwrongen gevoelsleven, uw narigheid ook, uw psychopatisch denken en voelen, recensent... dat gij een naam gaf, dikdoenerig bewierookte... geld opracht, aan deze zieke geestelijke eeuw werd verkocht, niets anders dan suggestie werd, doch door Picasso werd begrepen!

Picasso kón niet hoger! Zijn halt was er! Doch van Gogh schoot zich een kogel door zijn verwrongen hoofd, gaf de strijd op! Dát is de éérlijke kunstenaar, de mens die bekend, ik kan niet hoger, ik bezwijk! En elkeen, lezer... iedere schilder, iedere toneelspeeler, voor elke kunst is dit... die dit halt niet begrijpt... en dus niets anders is dan zijn graad van gevoelsleven, zijn gevoel dus (wij verklaarden deze wetten even slechts... door het gevoelsleven voor de mens te volgen...) bezwijk, doet iets gekks en maakt een eind aan zijn leven óf krijgt een plaatsje in uw psychopatische inrichting. Gewogen en té licht bevonden! Dát is het, waarheid!

Van Gogh nu, hoe gij dit ook beziet, recensent... stond voor zijn geestelijk halt! Hierdoor moet gij dit leven blijven liefhebben! En dat gebeurt ook, de mensheid zal van Gogh nooit méér kunnen vergeten, omdat van Gogh de waarheid onderging voor de kunst, de werkelijkheid voor de „Inspiratie” niet kon overwinnen en bezweek! Van Gogh had het gevoel niet, het bewustzijn niet voor de kunst, doch was levend en bewust, tot hier en niet verder, voelde hij, wist hij, kende hij, omdat de Goddelijke Inspiratie in hem dit „halt” te beleven kreeg! Hij kón niet dieper denken, lezer... van Gogh stond machteloos, het is precies als uw hardloper, voor ál de taken in deze maatschappij is dit, want dit zijn de gevoelsgraden voor het kunstige bewustzijn, die thans bepalen, die vragen: wat wilt ge?

En nu ligt de schilder voor ons volkomen open! Aan zijn product, door zijn schilder, door de film, kennen wij de regisseur, de schilder, de beeldhouwer, dat zijn thans geestelijke naamkaarten voor ons en uw leven, wij weten precies hoe diep dat gevoelsleven is en waar zijn halt zich bevindt! Cosmisch is thans óns antwoord, waarvan uw recensenten geen begrip hebben en toch ook zij hebben te aanvaarden!

Van „GOGH” is een „Einstein”... een énkling... een „Caruso”! Want nu het gevoelsleven voor de dichter, de techniker, de prof, een graad van voelen en denken, álles is nú gevoel... lezer... niets én niets anders!

En dat gevoel van de mens kán geen geestelijke inspiratie beleven, indien de persoonlijkheid, — nu komt de Goddelijke rechtvaardigheid tot uw leven... het antwoord dus... de techniek verwaarloost! Hij denkt, dat deze eeuw gek is... doch waardoor hij de Goddelijke levenswetten voor de kunst bezoedelt, vertrap, mismaakt, beliegt en bedriegt... en nú alléén met verf knoeit... Doch voor de recensent thans... geleerd is het... expressionnistisch is... non figuratieve kunst bovendien... doch het wordt... psychopatische abstractie... waardoor ze zich vergrijpen aan „Christus”... het „Goddelijke” bewustzijn verkrachten! Géén Meester van de ouden dus, zou dit hebben gedurfd, de schilder van nú durft alles! Máár, dat gekke gevoelsleven van de mens is er nog, de schilder kán zich niet verbergen, hij kán nu wel schilderen, met verf prutsen... wij weigeren zijn

producten te kopen, omdat al deze kunst hun psychopatisch denken en voelen vertegenwoordigt en heeft en hebben de Picasso's bewezen!

De waarachtige Inspiratie, lezer... eist van uw gevoelsleven, dat gij eerst bewijst wat ge wilt. Hebt u de techniek in handen, dan staat ge nóg voor het Goddelijke kleurenrijk en is cosmisch diep! Nu krijgen de vervalsers een kans. Han van Meegeren nu, had dit nooit moeten doen. Wij hadden diezelfde schilder tot de Goddelijke Inspiratie opgetrokken, indien wij met hem te maken hadden gehad. In één jaar slechts, doch toen bemoeiden wij ons nog niet met deze zaken... hadden wij Van Meegeren en ook Van Gogh... dóór de graden van de Inspiratie gebracht en hadden zij de geestelijke Inspiratie mógen en kunnen beleven. Wij hadden hén de ziel, het gevoel, de geest voor de verf leren doen kennen, een blauw, een groen, een goud, waarvan uw Rembrandt die diepte heeft verstoffelijkt en zij, deze Picasso's nimmer hebben gekund! Vincent van Gogh wilde er doorheen, bereikte het niet en schoot zich toen door zijn hoofd, de arme, hij had zijn dode punt te aanvaarden!

Van Meegeren was groter in zijn techniek dan van Gogh. Van Meegeren had die hoogte kunnen bereiken, van Gogh niet, omdat van Gogh géén gevoel bezat voor techniek en is bewezen! Hij verwaarloosde de techniek, kreeg nu nooit de hoogte van de oude Meesters en tóch, diep in van Gogh leefde dit verlangen, trouwens in elk schilder, doch bereiken die hoogte niet, omdat zij zich daarvoor het gevoel nog eigen moeten maken! En dit geldt voor álles! Wij vroegen u immers, wat wilt ge? En zó zijn er nog verschillende schilders die iets bereiken, doch opnieuw bewijzen, dat ook zij hét gevoel er niet voor bezitten en hebben thans hun machteloosheid te aanvaarden én wil óns zeggen:

KUNSTMATIGE KINDEREN

„In enkele jaren tijd wordt het kind ter wereld gebracht, zonder dat de man daarbij te pas komt. Wat zal er met de wereld gebeuren, wanneer deze methode onbeperkt mag worden toegepast?”

Met deze woorden waarschuwde de Zwitserse geleerde Dr Robert de Traz de wereld voor het, in het laboratorium, kunstmatig verwekte kind.

Men mene vooral niet, dat het probleem van de z.g. „laboratorium-baby” niet of nog niet aan de orde is. In Amerika waren in 1941 al tienduizend laboratoriumbaby's ter wereld gebracht. Meer dan honderdduizend vrouwen, op alle werelddelen verspreid, zijn moeder geworden door gebruik te maken van de „kunstmatige bevruchting”. „In 1960 zullen alleen reeds in de Verenigde Staten minstens negenhonderdduizend kunstmatige baby's op de wereld zijn gebracht”, aldus waren de woorden van Dr Harold Immerman, professor en specialist op het gebied van kunstmatige bevruchting. Hieruit moge dus voldoende blijken dat de kwestie „de laboratoriumbaby”, zeer zeker de moeite van ernstige bestudering waard is.

Enige tijd geleden heeft het Deense ministerie van Justitie een ontwerp laten publiceren, waarin een regeling wordt getroffen voor de kunstmatige bevruchting van vrouwen. De eerste generatie van deze kunstmatig verwekte kinderen groeit reeds uit tot een aanzienlijke groep van volwassen mensen. Uit Amerika is intussen reeds gemeld, dat het eerste „laboratoriumkind al veertig jaar geleden werd geboren!”

Laat ons even de oorzaak vaststellen van dit kunstmatige ingrijpen in het moederschap en laten wij hierna de pro's en contra's ervan bespreken. De oorzaak van en de reden voor kunstmatige bevruchting is evident.

Professor Joel wees tijdens het internationale gynaecologisch congres in Parijs op het feit, dat thans niet minder dan 25% van de manlijke bevolking van deze aarde impotent is. De oorzaak hiervan, zo zeide hij, was te wijten aan de gevolgen van de oorlogen, zowel psychologisch als fysiek. Het Wistar-Instituut voor Biologie te Philadelphia heeft middels een statistiek trachten te bewijzen, dat 60% van de kinderloze huwelijken in de Verenigde Staten te wijten zijn aan de man! Hetzelfde instituut verklaarde nog, dat in vele gevallen de impotentie van de man kon worden verholpen, maar dat niettemin reeds liefst negen miljoen huwelijken al tot de opgegeven gevallen moeten worden gerekend!! En hierbij komt nog, dat dezelfde doktoren die deze statistieken hebben samengesteld, er van zijn overtuigd, dat het percentage kinderloze huwelijken nog belangrijk groter zou zijn, als niet een aantal hiervan reeds was overgestapt tot de moderne oplossing van het laboratorium-kind!

De reden om derhalve kunstmatig in te grijpen is aangetoond. Het krijgen van een kind betekent immers voor de meeste vrouwen het grootste geluk dat zij kunnen meemaken. Wat is er voor een vrouw nog mooier en reiner dan dat zij de moederliefde mag beleven! Hoe dikwijls is al niet een huwelijk gestrand, doordat er geen kinderen kwamen?

de kunst staat op een dood punt!

De groten, waaronder Rembrandt... hebben éérs de stoffelijke Inspiratie beleefd, de geestelijke levensgraad voor de Inspiratie is er nog niet. Dat zegt, dat ál de Meesters nog altijd de verf als stof hebben verwerkt, de geest én de Goddelijke „ziel” voor het kleurenrijk... nóg niet hebben verstoffelijkt, nóg niet op het dok hebben beleefd, want die eeuw moet nog komen! En dat geldt ook voor de Musici, de componisten, allen staan voor een dood punt en is voor ál de kunstenaars „Geestelijke Inspiratie”... niet de menselijke dus, doch nu is er van universele éénheid sprake!

Inspiratie beleven wil zeggen en is: dat de kunstenaar door zijn techniek het gevoelsleven van de verf beleefd, vastlegt, uitbeeldt... natuurlijk, figuurlijk, door het model... en daardoor het gevoelsleven verstoffelijkt. Dat hebben de groten gekund, nóg stoffelijk, doch voor de Aarde en de mensheid het hoogste is dat wij bezitten, onze Musea geven u het bewijs. Wilt ge „de lucht” het uitspannel schilderen, wordt dan uitspannel en lucht en gij krijgt Goddelijke éénheid te beleven! Wilt ge een boom beleven door uw verf, wordt ziel en geest van de boom en gij zijt het en wij staan voor het leven van een boom en kopen uw kunst! Schilder een appel, maar vergeet de ziel en het leven niet uit te beelden of wij kopen uw appel niet, die vorm van nú, die dikke laag verf, uw expressionnistisch gepruts, is géén kunst, dat leven van uw appel is dood, is er niet in te zien, noch te voelen, dat is slechts een „vorm”, van waarachtig leven is er geen sprake! Is dat uw kunst? Wij willen uw stillevens niet langer, kopen de ouden opnieuw en wij weten het, nooit krijgen wij er genoeg van! Nooit, want kunst, waarachtige kunst verveelt ons nooit, dat is en blijft leven en blijft bezieling, inspireert ons allen!

Dus lezer... de werkelijkheid is het, die ons bezielt, die ons bekoort, de rest is en blijft armoede, psychopatisch is het!

Uw Marja Radjany.

geestelijk-wetenschappelijke wijze een onderzoek en ontledingen kan verrichten in deze, zal het verantwoord zijn de kunstmatige bevruchting toe te passen in gevallen waar dit gewenst kan zijn. Tot zij echter zover is, luidt onze raad: Waagt u niet aan experimenten, waarvan u de draagwijdte nog niet kunt overzien en die de fundamentele wetten van al het leven in de ruimte raken!

ACTIE en REACTIE!

„Deze geharnaste wereld verkwt niet slechts geld. Zij verkwt het zweeft van haar werkers. het genie van haar geleerden, de verwachting van haar kinderen...”, aldus luidden de woorden van President Dwight Eisenhower tijdens een, in het voorjaar van 1953, gehouden rede.

De president van de Verenigde Staten heeft nog meer gedenkwaardige feiten vermeld. Hij zei b.v. dit: „Van het geld, besteed aan één moderne bommenwerper, zou men dertig moderne ingerichte scholen kunnen bouwen, of twee volledig uitgeruste ziekenhuizen, of twee elektrische centrales, elk voor 60.000 inwoners!”

Wellicht herinnert u zich deze uitlatingen nog wel. Ge hebt het ongeveer een jaar geleden in alle kranten kunnen lezen. Misschien hebt ge er toen even bij stil gestaan en gedacht: hoe is het toch mogelijk, dat de mens zulk een waanzinnige verspillung kan toelaten! Ge waart wellicht verontwaardigd, overstuurt of misschien alleen maar bedroefd. Zeer zeker hebt ge geen voldoening gesmaakt, toen ge kennis naamt van deze feiten...

Terwijl drie-vijfde van de wereldbevolking nog honger lijdt, worden er dagelijks vele miljoenen verguisd aan bewapening! Zou de Schepper de mens met genie hebben begiftigd alleen om bommenwerpers te bouwen, meent ge? Zouden wij met behulp van deze bommenwerpers onze kinderen een veilige en gelukkige toekomst kunnen verzekeren? Zou de natuurwet „op actie volgt reactie” ook nu niet gelden?

Welnu, waarom wacht ge nog langer? Waarom doet gij er niets tegen? Moet deze waanzin maar blijven voortduren? Ge denkt toch niet dat dit vanzelf zal ophouden? Oorlogen worden de mens opgedrongen, ook al wenst hij deze niet! Ge zijt toch Mei 1940 niet vergeten? Wij moeten niet passief afwachten, maar actief meewerken tegen de oorlog in al zijn vormen en deze uitbannen!

DE PRIESTER-ARBEIDER een Schijnprobleem?

„Priester zijn en arbeider zijn, zijn twee verschillende levensstaten, die niet in één persoon kunnen worden verenigd zonder afbreuk te doen aan de zin van het priesterschap. De priester is geroepen om zijn leven te wijden aan God en aan de dienst der zielen; de arbeider vervult een „tijdelijke” taak. Deze beide functies kunnen niet worden samengesmolten.” Deze uitspraak is afkomstig van kardinaal Liénart, aartsbisschop van Lille, en werd tijdens een nieuwjaarstoetspraak door hem ten gehore gebracht ten behoeve van de geestelijkheid van zijn diocese.

Het artikel in „de Volkskrant” waarin wij deze woorden tegenkwamen, droeg als opschrift: „Een der smartelijkste problemen van onze tijd: Het Drama van de priesters onder de arbeiders”. Uiteraard was de strekking van het artikel van dien aard, dat de rooms-katholieke kerk in het gelijk werd gesteld en de priesterarbeiders in het ongelijk; al werd tegenover deze groep een minzaam-beschermende en begrijpende houding gesuggereerd.

Het ligt niet zo zeer in onze bedoeling om ons te willen mengen in de interne aangelegenheden van de roomse kerk dan wel om recht te spreken en een lans te breken voor deze groep werkende priesters die naar hun eerlijke en oprechte overtuiging God tot de arbeider willen brengen — aangezien de arbeider hun inziens niet tot God is te brengen — en hiervoor zeer veel opofferen.

Wij voelen oprechte bewondering voor deze priester-arbeiders die op schier heldhaftige wijze o.a. het hoofd bieden aan de sociale moeilijkheden in Frankrijk en metterdaad het Christendom brengen onder de arbeidende klasse. Deze priester-arbeiders hebben het reeds moeilijk genoeg zonder dat hun eigen bisschoppen nu nog tegenover hen in plaats van achter hen gaan staan.

Wij kunnen als niet-katholiek de roomse kerk toch nimmer begrijpen. Wel kunnen wij trachten sympathiek en welwillend tegenover haar te staan.

Wordt dit echter soms niet bijna onmogelijk gemaakt als wij b.v. een pater Pauwels horen zeggen, dat Albert Schweitzer geen goed Christen is en als wij lezen, dat een schitterende figuur als abbé Pierre een rebelse kapelaan is en een „linkse” beoefenaar der Christelijke naastenliefde?

Waarom, zo vragen wij ons af, kan een priester ook niet tevens arbeider zijn — als hij verkliest — zonder afbreuk te doen aan zijn priesterschap? Zulk een houding dwingt juist respect af bij de mensen die hij hierdoor weet te bereiken, nl. zijn mede-arbeider! Hij overbrugt aldus de kloof die zich heeft gevormd in Frankrijk tussen kerk en arbeider!

„De priester is geroepen om zijn leven te wijden aan God”, zegt kardinaal Liénart. Zou

Wij ontvingen van de Uitgever....

„De Zoon des Mensen keerde weer” door de Zweedse schrijver Ragnar Albin (Nederlandse uitgave: Het Wereldvenster, Baarn, 1953, f 8.90).

De schrijver van dit boek creëert een figuur die hij Jezus van Knaaback noemt, genaamd naar de kleine Zweedse vissersplaats waarin deze schepping van Albin's fantasie ter wereld komt.

Het is duidelijk, dat Ragnar Albin met dit werk antwoord wil geven op de vaak gestelde vraag: hoe zou de mens van onze tijd handelen wanneer hij weer werd geconfronteerd met een figuur zoals Jezus van Nazareth was? De door de schrijver geschapen Jezus van Knaaback, wiens leven vrijwel parallel loopt met dat van de Christus, geeft ons hiervan een duidelijk beeld. L'histoire se répète!

Jezus van Knaaback wordt gehoord, bespot en bezoedeld. Hij wordt uit de kerk verjaagd omdat hij „godslasterlijke taal” zou spreken. Hij komt in conflict met de wet, de bureaucratie en met de politieke partijen. Hij wordt zelfs opgesloten in een gekkenhuis en in de gevangenis geworpen en het schaamrood kleurt onze wangen omdat wij weten dat Ragnar Albin ons de waarheid vertelt. De corrupte, schijnheilige, schamteloze en zedenloze maatschappij — onze maatschappij, waarvan wij zelf de schepper zijn — zou God's Zoon inderdaad zó behandelen wanneer Hij weer op aarde zou terugkeren! Wat 2000 jaar geleden is gebeurd zou zich nu weer herhalen; alleen onze „methoden” zouden iets „moderner” zijn waardoor wij deze Godmens zouden kruisigen!

Dit boek vormt een bittere aanklacht in de tijd van Goddeloosheid en schijn-vroomheid. De stijl van Albin is eenvoudig meesterlijk en zijn diepe en reële kijk op de dingen dwingt tijdens het lezen herhaaldelijk de grootste bewondering af.

Dat de schrijver van dit werk een rotsvaste geloofsovertuiging bezit is evident. De woorden en de beeldspraak die Jezus van Knaaback daarin gebruikt zijn meestal zo raak, zo overtuigend waar en zo zinvol, dat men dikwijls geneigd is te vergeten, dat hier slechts een figuur aan het woord is, die in het brein van Ragnar Albin werd geboren en dat deze woorden niet inderdaad 2000 jaar geleden werden uitgesproken.....!

Het mag tot grote vreugde stemmen, dat dit werk in het Hollands is verschenen en ook dat de vertaling hiervan zo perfect heeft plaatsgevonden.

de kardinaal niet bedoelen, dat de priester is geroepen om zijn leven te wijden aan DE MENS in opdracht van God??? Is het verwonderlijk, dat de kloof tussen kerk en arbeider blijkbaar reeds zó groot is geworden, dat de priester zijn kerk moet uitlopen om de mens op te zoeken, wanneer de priester alleen maar zijn leven wijdt aan God??

Wij vragen ons af of God wel behoefte heeft aan een priester die een soortgelijke egoïstisch-egocentrische taak er op nahoudt??? De roomse kerk vormt het fundament van de oorspronkelijke kerk van Christus. Heeft de Christus zich echter óók in een tempel opgesloten om Zich aan God te wijden, of is Hij juist onder de mensen gegaan en heeft Hij zich aan de mensen gewijd? Trouwens, wijden wij ons ook niet tevens aan God, als wij ons aan de mens wijden? Kunnen wij ons eigenlijk wel aan God wijden buiten dit leven van God om?

Welk nut voor God en voor de maatschappij heeft eigenlijk een kluisenaar die zich opsluit in zijn tempel en die net doet alsof het harde leven om hem heen hem niet aangaat? Albert Schweitzer bidt niet vanuit een tempel tot God opdat de melaatse negers zullen genezen, maar trekt er op uit en helpt God metterdaad!! Dit is de ware interpretatie van het Christendom zoals Christus het heeft bedoeld!!!

De kardinaal zegt verder, dat de arbeider slechts een „tijdelijke” taak vervult! De priester soms niet? Zou een priester ná zijn dood dan nog moeten doorgaan met zijn wijding aan God? Heeft God dan deze priesters soms voor Zichzelf nodig??? Of zou de mens na zijn dood nog een priester nodig hebben??

„De Volkskrant” schreef verder: „Alleen van „menselijk” standpunt bezien lijkt het op het ogenblik alsof de kerk, zonder, zoals men wel beweerd heeft, de arbeidersklasse de rug toe te willen keren, een apostolaatsvorm prijs geeft, die veel goede resultaten heeft opgeleverd en daarbij het risico loopt de goodwill die zij zich onder het proletariaat heeft verworven weer te verliezen.”

Inderdaad wil het ons ook voorkomen, dat dit „menselijke” standpunt volkomen juist is. Wat meent de kerk dan voor een standpunt te kunnen en te mogen innemen? Een „on-menselijk” standpunt? Of is zij zo verwaand, dat zij meent een Goddelijk standpunt te kunnen innemen? Meent zij dit wel te kunnen dan is het niet moeilijk vast te stellen, dat zij — afgezien van haar grensoverschrijding in Goddelijke Zaken — er volkomen naast staat.

Is de Christus dan niet — ook volgens haar — de incarnatie van God? En is het evangelie van de Christus dan voor haar niet duidelijk genoeg om te weten, dat Hij altijd in Liefde dacht en ook... handelde in het belang van de mens?!

2000 Jaar Menselijke Ontwikkeling

door Marja Radjany.

„DE MENS” EN ZIJN INSPIRATIE

Omdat de schilder geen inspiratie beleven kan, staat hij machteloos! Vincent van Gogh, lezer, is een waarachtig kunstenaar geweest! Deze ziel als mens... gaf zijn leven voor de kunst! Maar... en ook dit is de Goddelijke waarheid voor van „GOGH”... hij bezweek! Dat kent u! Van Gogh nu, stond voor zijn eigen machteloosheid. Dat deze mens half krankzinnig geworden is, is doordat hij niet dóór de persoonlijkheid, het gevoelsleven, de ziel van de verf kon dringen, dus het allerhoogste niet heeft kunnen bereiken, omdat van „Gogh” als ál de miljoenen anderen, zijn eigen gevoelswereld had te aanvaarden! Méér gevoel voor deze kunst bezat van Gogh niet! Hij en meer van die bekenden, stonden nu voor hun eigen geestelijk halt. Van Gogh gaf strijd te zien, anderen verwaasden, bekend is dat voldoende... doch toen Picasso zijn halt te aanvaarden kreeg, hij niet hoger kon, tóén lezer, de tijd is ervoor, begon hij te prutsen, zette de gekke mensheid voor zijn geteken en geschilder, zó echt nu, zó onmenselijk ook, doch verantwoord voor de eeuw waartoe wij behoren.

Daarin ziet ge nu uw eigen beeld

uw verstand, uw geest, uw verwrongen gevoelsleven, uw narigheid ook, uw psychopatisch denken en voelen, recensent... dat gij een naam gaf, dikdoenerig bewierookte... geld opbracht, aan deze zieke geestelijke eeuw werd verkocht, niets anders dan suggestie werd, doch door Picasso werd begrepen!

Picasso kón niet hoger! Zijn halt wás er! Doch van Gogh schoot zich een kogel door zijn verwrongen hoofd, gaf de strijd op! Dát is de éérlijke kunstenaar, de mens die bekend, ik kan niet hoger, ik bezwijk! En elkeen, lezer... iedere schilder, iedere toneelspeeler, voor elke kunst is dit... die dit halt niet begrijpt... en dus niets anders is dan zijn graad van gevoelsleven, zijn gevoel dus (wij verklaarden deze wetten even slechts... door het gevoelsleven voor de mens te volgen...) bezwijk, doet iets gek en maakt een eind aan zijn leven of krijgt een plaatsje in uw psychopatische inrichting. Gewogen en té licht bevonden! Dát is het, waarheid!

Van Gogh nu, hoe gij dit ook beziet, recensent... stond voor zijn geestelijk halt! Hierdoor moet gij dit leven blijven liefhebben! En dat gebeurt ook, de mensheid zal van Gogh nooit méér kunnen vergeten, omdat van Gogh de waarheid onderging voor de kunst, de werkelijkheid voor de „Inspiratie” niet kon overwinnen en bezweek! Van Gogh had het gevoel niet, het bewustzijn niet voor de kunst, doch was levend en bewust, tot hier en niet verder, voelde hij, wist hij, kende hij, omdat de Goddelijke Inspiratie in hem dit „halt” te beleven kreeg! Hij kón niet dieper denken, lezer... van Gogh stond machteloos, het is precies als uw hardloper, voor ál de taken in deze maatschappij is dit, want dit zijn de gevoelsgraden voor het kunstige bewustzijn, die thans bepalen, die vragen: wat wilt ge?

En nu ligt de schilder voor ons volkomen open! Aan zijn product, door zijn geschilder, door de film, kennen wij de regisseur, de schilder, de beeldhouwer, dat zijn thans geestelijke naamkaartjes voor ons en uw leven, wij weten precies hoe diep dat gevoelsleven is en waar zijn halt zich bevindt! Cosmisch is thans óns antwoord, waarvan uw recensenten geen begrip hebben en tóch ook zij hebben te aanvaarden!

Van „GOGH” is een „Einstein”... een énkeling... een „Caruso”! Want nu is het gevoelsleven voor de dichter, de techniker, de prof, een graad van voelen en denken, alles is nú gevoel... lezer... niets én niets anders!

En dat gevoel van de mens kán geen geestelijke inspiratie beleven, indien de persoonlijkheid, — nu komt de Goddelijke rechtvaardigheid tot uw leven... het antwoord dus... — de techniek verwaarloost! Hij denkt, dat deze eeuw gek is..., doch waardoor hij de Goddelijke levenswetten voor de kunst bezoedelt, vertrap, mismaakt, beliegt en bedriegt... en nú alléén met verf knoeit... Doch voor de recensent thans... geleerd is het... expressionnistisch is... non figuratieve kunst bovendien... doch het wordt... psychopatische abstractie... waardoor ze zich vergripen aan „Christus”... het „Goddelijke” bewustzijn verkrachten! Géén Meester van de ouden dus, zou dit hebben gedurfd, de schilder van nú durft alles! Maar, dat gekke gevoelsleven van de mens is er nog, de schilder kán zich niet verbergen, hij kán nu wel schilderen, met verf prutsen... wij weigeren zijn

producten te kopen, omdat al deze kunst hun psychopatisch denken en voelen vertegenwoordigt en heeft en hebben de Picasso's bewezen!

De waarachtige Inspiratie, lezer... eist van uw gevoelsleven, dat gij eerst bewijst wat ge wilt. Hebt u de techniek in handen, dan staat ge nóg voor het Goddelijke kleurenrijk en is cosmisch diep! Nu krijgen de vervalsers een kans. Han van Meegeren nu, had dit nooit moeten doen. Wij hadden diezelfde schilder tot de Goddelijke Inspiratie opgetrokken, indien wij met hem te maken hadden gehad. In één jaar slechts, doch toen bemoeiden wij ons nog niet met deze zaken... hadden wij Van Meegeren en ook Van Gogh... dóór de graden van de Inspiratie gebracht en hadden zij de geestelijke Inspiratie mógen en kunnen beleven. Wij hadden hén de ziel, het gevoel, de geest voor de verf leren doen kennen, een blauw, een groen, een goud, waarvan uw Rembrandt de diepte heeft verstoffelijkt en zij, deze Picasso's nimmer hebben gekund! Vincent van Gogh wilde er doorheen, bereikte het niet en schoot zich toen door zijn hoofd, de arme, hij had zijn dode punt te aanvaarden!

Van Meegeren was groter in zijn techniek dan van Gogh. Van Meegeren had die hoogte kunnen bereiken, van Gogh niet, omdat van Gogh géén gevoel bezat voor techniek en is bewezen! Hij verwaarloosde de techniek, kreeg nu nooit de hoogte van de oude Meesters en tóch, diep in van Gogh leefde dit verlangen, trouwens in elk schilder, doch bereiken die hoogte niet, omdat zij zich daarvoor het gevoel nog eigen moeten maken! En dit geldt voor álles! Wij vroegen u immers, wat wilt ge? En zó zijn er nog verschillende schilders die iets bereiken, doch opnieuw bewijzen, dat ook zij hét gevoel er niet voor bezitten en hebben thans nun machteloosheid te aanvaarden én wil óns zeggen:

„In enkele jaren tijd wordt het kind ter wereld gebracht, zonder dat de man daarbij te pas komt. Wat zal er met de wereld gebeuren, wanneer deze methode onbeperkt mag worden toegepast?”

Met deze woorden waarschuwde de Zwitserse geleerde Dr Robert de Traz de wereld voor het, in het laboratorium, kunstmatig verwekte kind.

Men mene vooral niet, dat het probleem van de z.g. „laboratorium-baby” niet of nog niet aan de orde is. In Amerika waren in 1941 al tienduizend laboratoriumbaby's ter wereld gebracht. Meer dan honderdduizend vrouwen, op alle werelddelen verspreid, zijn moeder geworden door gebruik te maken van de „kunstmatige bevruchting”. „In 1960 zullen alleen reeds in de Verenigde Staten minstens negenhonderdduizend kunstmatige baby's op de wereld zijn gebracht”, aldus waren de woorden van Dr Harold Immerman, professor en specialist op het gebied van kunstmatige bevruchting. Hieruit moge dus voldoende blijken dat de kwestie „de laboratoriumbaby”, zeer zeker de moeite van ernstige bestudering waard is.

Enige tijd geleden heeft het Deense ministerie van Justitie een ontwerp laten publiceren, waarin een regeling wordt getroffen voor de kunstmatige bevruchting van vrouwen. De eerste generatie van deze kunstmatig verwekte kinderen groeit reeds uit tot een aanzienlijke groep van volwassen mensen. Uit Amerika is intussen reeds gemeld, dat het eerste „laboratoriumkind al veertig jaar geleden werd geboren!!

Laat ons even de oorzaak vaststellen van dit kunstmatige ingrijpen in het moederschap en laten wij hierna de pro's en contra's ervan bespreken. De oorzaak van en de reden voor kunstmatige bevruchting is evident.

Professor Joel wees tijdens het internationale gynaecologisch congres in Parijs op het feit, dat thans niet minder dan 25% van de manlijke bevolking van deze aarde impotent is. De oorzaak hiervan, zo zeide hij, was te wijten aan de gevolgen van de oorlogen, zowel psychologisch als fysiek. Het Wistar-Instituut voor Biologie te Philadelphia heeft middels een statistiek trachten te bewijzen, dat 60% van de kinderloze huwelijken in de Verenigde Staten te wijten zijn aan de man! Hetzelfde instituut verklaarde nog, dat in vele gevallen de impotentie van de man kon worden verholpen, maar dat niettemin reeds liefst negen miljoen huwelijken al tot de opgegeven gevallen moeten worden gerekend!! En hierbij komt nog, dat dezelfde doktoren die deze statistieken hebben samengesteld, er van zijn overtuigd, dat het percentage kinderloze huwelijken nog belangrijker zou zijn, als niet een aantal hiervan reeds was overgestapt tot de moderne oplossing van het laboratorium-kind!

De reden om derhalve kunstmatig in te grijpen is aangetoond. Het krijgen van een kind betekent immers voor de meeste vrouwen het grootste geluk dat zij kunnen meemaken. Wat is er voor een vrouw nog mooier en reiner dan dat zij de moederliefde mag beleven! Hoe dikwijls is al niet een huwelijk gestrand, doordat er geen kinderen kwamen?

de kunst staat op een dood punt!

De groten, waaronder Rembrandt... hebben éérst de stoffelijke Inspiratie beleefd, de geestelijke levensgraad voor de Inspiratie is er nog niet. Dat zegt, dat ál de Meesters nog altijd de verf als stof hebben verwerkt, de geest én de Goddelijke „ziel” voor het kleurenrijk... nóg niet hebben verstoffelijkt, nóg niet op het doek hebben beleefd, want die eeuw moet nog komen! En dat geldt ook voor de Musici, de componisten, allen staan voor een dood punt en is voor ál de kunstenaars de „Geestelijke Inspiratie”... niet de menselijke dus, doch nu is er van universele éénheid sprake!

Inspiratie beleven wil zeggen en is: dat de kunstenaar door zijn techniek het gevoelsleven van de verf beleeft, vastlegt, uitbeeldt... natuurlijk, figuurlijk, door het model... en daardoor het gevoelsleven verstoffelijkt. Dat hebben de groten gekund, nóg stoffelijk, doch voor de Aarde en de mensheid het hoogste is dat wij bezitten, onze Musea geven u het bewijs. Wilt ge „de lucht” het uitspannel schilderen, wordt dan uitspannel en lucht en gij krijgt Goddelijke éénheid te beleven! Wilt ge een boom beleven door uw verf, wordt ziel en geest van de boom en gij zijt het en wij staan voor het leven van een boom en kopen uw kunst! Schilder een appel, maar vergeet de ziel en het leven niet uit te beelden of wij kopen uw appel niet, die vorm van nú, die dikke laag verf, uw expressionnistisch gepruts, is géén kunst, dat leven van uw appel is dood, is er niet in te zien, noch te voelen, dat is slechts een „vorm”, van waarachtig leven is er geen sprake! Is dat uw kunst? Wij willen uw stillevens niet langer, kopen de ouden opnieuw en wij weten het, nooit krijgen wij er genoeg van! Nooit, want kunst, waarachtige kunst vervelt ons nooit, dat is en blijft leven en blijft bezieling, inspireert ons allen!

Dus lezer... de werkelijkheid is het, die ons bezielt, die ons bekoort, de rest is en blijft armoede, psychopatisch is het!

Uw Marja Radjany.

KUNSTMATIGE KINDEREN

Er zijn ook ongehuwde vrouwen, die zulk een drang in zich voelen om een kind te willen baren, dat zij hiervoor alles op het spel zetten en de maatschappij durven te trotseren. Lijkt het dan niet een gelukkige oplossing en een uitkomst wanneer zulk een vrouw gebruik maakt van de kunstmatige bevruchtingsmethode? Mogen wij het moedergeluk van een vrouw verwerpen en afwijzen, alleen omdat zij niet getrouwd is? Er zijn miljoenen vrouwen „over” in bijna alle landen ter wereld! Waarom mogen deze geen kinderen baren, wanneer zij dit zelf wensen, zonder dat de maatschappij hier minachtend naar wijst?

Het is betrekkelijk goedkoop om hier verachtelijk tegenover te staan, wanneer men zelf wél het voorrecht heeft om een huwelijkspartner te hebben gevonden! Diegene die met liefde en ernst zijn naaste tracht te begrijpen, zal zich er voor hoeden om te oordelen! Helaas de maatschappij is hard en onverbiddelijk en oordeelt zonder mededogen en zonder aarzelen des persoons. Wee de arme ongehuwde moeder, die in haar grijparmen terecht komt! Wanneer de mens een hoger geestelijk plan zal hebben bereikt, dan zal er ook voor de ongehuwde moeder plaats zijn in de maatschappij en dan zal de ongehuwde moeder met evenveel achting en eer worden bejegend als de „fatsoenlijke” gehuwde vrouw! En waarom ook niet? Is het voor een jonge vrouw immoreel om naar het moedergeluk te hunkeren? Is het haar schuld dat er te weinig mannen zijn op aarde? Waarom zou zij geen kind mogen hebben, wanneer zij er zelf voor wil werken en zorgen? Is een laboratorium-baby voor haar niet een wonderbaarlijke oplossing?

Jammer genoeg werpt de kunstmatige bevruchting echter problemen op, die zeer ernstig zijn en die beslist niet mogen worden genegeerd. „Wat moet het bijvoorbeeld worden, wanneer meer van deze kunstmatige kinderen van één echte vader elkaar later ontmoeten en wensen te trouwen? Zij weten niet dat zij in dit geval broeders en zusters zijn!! Zo vragen velen zich terecht af! Ook zal het uit religieuze overwegingen voor velen een bezwaar zijn om zich hieraan over te geven. Uiteindelijk dient een ieder zijn eigen heilige overtuiging te bewaren en na te leven. In ieder geval staan wij hier voor een probleem, dat niet gemakkelijk is op te lossen.

De helaas veel te vroeg overgegangene Jozef Rulof, heeft tijdens een van zijn vele lezingen er op gewezen, dat er in het sperma van de man een heelal leeft op microcosmische afstemming. Dit sperma, zo zeide de heer Rulof, draagt in zich de stoffelijke erfelijkheidsfactoren van eeuwen. „Hoe zal de ziel zijn, die zich via de geest zal openbaren in dit stoffelijke omhulsel? Welke ziel zal afstemming hebben op dit sperma van de man? Welke ziekten zullen zich openbaren in de toekomst? Welke geleerde begrijpt iets van dit phenomeen? Zal de moeder — wanneer zij het enorme gevaar beseft van haar handelwijze — zich dan nog durven laten injecteren door de arts?”

Inderdaad zijn wij het met de uitspraak van de heer Rulof volkomen eens. Alleen wanneer de wetenschap zover is gekomen, dat zij op

geestelijk-wetenschappelijke wijze een onderzoek en ontleding kan verrichten in deze, zal het verantwoord zijn de kunstmatige bevruchting toe te passen in gevallen waar dit gewenst kan zijn. Tot zij echter zover is, luidt onze raad: Waagt u niet aan experimenten, waarvan u de draagwijdte nog niet kunt overzien en die de fundamentele wetten van al het leven in de ruimte raken!

ACTIE en REACTIE!

„Deze geharnaste wereld verkwt niet slechts geld. Zij verkwt het zweet van haar werkers, het genie van haar geleerden, de verwachting van haar kinderen...”, aldus luidden de woorden van President Dwight Eisenhower tijdens een, in het voorjaar van 1953, gehouden rede.

De president van de Verenigde Staten heeft nog meer gedenkwaardige feiten vermeld. Hij zei b.v. dit: „Van het geld, besteed aan één moderne bommenwerper, zou men dertig modern ingerichte scholen kunnen bouwen, of twee volledig uitgeruste ziekenhuizen, of twee elektrische centrales, elk voor 60.000 inwoners!!”

Wellicht herinnert u zich deze uitlatingen nog wel. Ge hebt het ongeveer een jaar geleden in alle kranten kunnen lezen. Misschien hebt ge er toen even bij stil gestaan en gedacht: hoe is het toch mogelijk, dat de mens zulk een waanzinnige verspilling kan toelaten! Ge waart wellicht verontwaardigd, overstuurt of misschien alleen maar bedroefd. Zeer zeker hebt ge geen voldoening gesmaakt, toen ge kennis naamt van deze feiten... .

Terwijl drie-vijfde van de wereldbevolking nog honger lijdt, worden er dagelijks vele miljoenen verguisd aan bewapening! Zou de Schepper de mens met genie hebben begiftigd alleen om bommenwerpers te bouwen, meent ge? Zouden wij met behulp van deze bommenwerpers onze kinderen een veilige en gelukkige toekomst kunnen verzekeren? Zou de natuurwet „op actie volgt reactie” ook nu niet gelden?

Welnu, waarom wacht ge nog langer? Waarom doet gij er niets tegen? Moet deze waanzin maar blijven voortduren? Ge denkt toch niet dat dit vanzelf zal ophouden? Oorlogen worden de mens opgedrongen, ook al wenst hij deze niet! Ge zijt toch Mei 1940 niet vergeten? Wij moeten niet passief afwachten, maar actief meewerken tegen de oorlog in al zijn vormen en deze uitbannen!

DE PRIESTER-ARBEIDERS en Sc

„Priester zijn en arbeider zijn, zijn twee verschillende levensstaten, die niet in één persoon kunnen worden verenigd zonder afbreuk te doen aan de zin van het priesterschap. De priester is geroepen om zijn leven te wijden aan God en aan de dienst der zielen; de arbeider vervult een „tijdelijke” taak. Deze beide functies kunnen niet worden samengesmolten.” Deze uitspraak is afkomstig van kardinaal Liénart, aartsbisschop van Lille, en werd tijdens een nieuwjaarstoespraak door hem ten gehore gebracht ten behoeve van de geestelijkheid van zijn diocesis.

Het artikel in „de Volkskrant” waarin wij deze woorden tegenkwamen, droeg als opschrift: „Een der smartelijkste problemen van onze tijd: Het Drama van de priesters onder de arbeiders”. Uiteraard was de strekking van het artikel van dien aard, dat de rooms-katholieke kerk in het gelijk werd gesteld en de priesterarbeiders in het ongelijk; al werd tegenover deze groep een minzaam-beschermende en begripvolle houding gesuggereerd.

Het ligt niet zo zeer in onze bedoeling om ons te willen mengen in de interne aangelegenheden van de roomse kerk dan wel om recht te spreken en een lans te breken voor deze groep werkende priesters die naar hun eerlijke en oprechte overtuiging God tot de arbeider willen brengen — aangezien de arbeider hun inziens niet tot God is te brengen — en hiervoor zeer veel opofferen.

Wij voelen oprechte bewondering voor deze priester-arbeiders die op schier heldhaftige wijze o.a. het hoofd bieden aan de sociale moeilijkheden in Frankrijk en metterdaad het Christendom brengen onder de arbeidende klasse. Deze priester-arbeiders hebben het reeds moeilijk genoeg zonder dat hun eigen bisschoppen nu nog tegenover hen in plaats van achter hen gaan staan.

Wij kunnen als niet-katholiek de roomse kerk toch nimmer begrijpen. Wel kunnen wij trachten sympathiek en welwillend tegenover haar te staan.

Wordt dit echter soms niet bijna onmogelijk gemaakt als wij b.v. een pater Pauwels horen zeggen, dat Albert Schweitzer geen goed Christen is en als wij lezen, dat een schitterende figuur als abbé Pierre een rebelse kapelaan is en een „linkse” beoefenaar der Christelijke naastenliefde?

Waarom, zo vragen wij ons af, kan een priester ook niet tevens arbeider zijn — als hij dit verkiest — zonder afbreuk te doen aan zijn priesterschap? Zulk een houding dwingt juist respect af bij de mensen die hij hierdoor weet te bereiken, nl. zijn mede-arbeider! Hij overbrugt aldus de kloof die zich heeft gevormd in Frankrijk tussen kerk en arbeider!

„De priester is geroepen om zijn leven te wijden aan God”, zegt kardinaal Liénart. Zou

„Europese Heraut”

verschijnt tweemaal 'per maand.

Redactie en administratie:

H. Melisie, Zandvoortsealaan 170, Aerdenhout (Holland).

Tel. 0-2500-27908.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling:

Per jaar f 8,—; per halfjaar f 4,20; per kwartaal f 2,15.

Losse nummers 35 cent, ook verkrijgbaar bij de meeste boekingen en de boekhandel.

Wijze van bestellen:

Storting of overschrijving kan geschieden op postgiro no. 7770 van „Europese Heraut” Aerdenhout.

Artikelen voor publicatie ingezonden worden niet geretourneerd, tenzij dit uitdrukkelijk wordt verzocht.

Overname van artikelen, geheel of gedeeltelijk is niet toegestaan.